

נכבד מוסלמי מתנגד למסירת האסופית ממדבר סיני לאשפחה יהודית ומעון:

„סינייה היא שלנו!”

ישראלים. יש להם שלושה ילדים: עלי, בן 18; עליה, בת 17; עומר, בן 14. המיסמכים הנוחרים בתיק הם מכתבים של פרקליט תל-אביב, עליו הטיל עדנאן לספל בפרשה.

הפרט האחרון הקשור בסינייה איננו נכלל בתיק; הוא ניצב על ארון הספרים הקטן באותו חדר. זוהי תמונתה של האסופית הכדואית, אשר נגזרה מתוך אותו גליון של העולם הזה, והוצבה בתוך מסגרת זכוכית בין תמונות המזכרת של המשפחה.

*** הקאדי סירב להתערב

סירב אל-נאשף לכתב העולם הזה שביקר בביתו השבועי: „בפעם הראשונה נודע לי על הפרשה המזועזעת של הילדה הכדואית מתוך העולם הזה. חברי, היודעים לקרוא עברית, הביאו לי את העתון ותרגמו מה שהיה כתוב בו. זה נגע לי ללב, שמתוך ההרג וההשמדה של המלחמה, ניצלה נשמה חפה. קיוויתי כי תמצא משפחה ערבית שתקבל לידה את הילדה.”

עברו חודשים, מבלי שעדנאן ישמע על

בין כל המשפחה

אל-נאשף גזר את תמונתה של סינייה, אשר סורר סמה בהעולם הזה לפני למעלה מ-14 חודשים, הציב אותה במסגרת.

לפני בית-המשפט. אך השופט קבע כי אין זה מסמכותו לדון בבעיה. עדנאן חזר ופנה אל הקאדי, הפעם בצורת בקשה רשמית — אותה בקשה שצירף אל התיק הדק שבייתו.

„הקאדי אמר לי שהוא לא יכול לעשות שום דבר”, התמרמר עדנאן, אשר בנה מכספו לפני שנה את מגדל המואזן של המסגד המקומי, שעלה לו 7000 ל”י.

השבוע, עוד לפני שיכול היה עדנאן להחליט על הצעד הבא, בא אליו סרקליטו, ובפיו חדשה מפתיעה: בית-המשפט בירר שלימים פירסם הודעה, השואלת אם ישנם מתנגדים לכך שהד”ר אלברט בכר יקבל את האפוסטרופות של הקסינייה, הנקראת בשם רות בכר.

„הרגשתי ממש כאילו שנוטלים ממני בת מבושרי ולחמי”, סיפר עדנאן. „לא רק אני, אלא כל בני ביתי התרגלו למחשבה כי הילדה תבוא אלינו. אנחנו אפילו קיבלנו את השם שהוענק לה על-ידי החיילים ש”מצאו אותה, וקראנו לה סינייה. אם בית המשפט ימסור לנו אותה, יהיה זה שמה הרשמי. הנה, למשל, כל פעם שהייתי נוסע העירה וחזור לבדי, היה בני עומר שואל אותי בתרעומת: „אבא, למה לא הבאת את סינייה?”

היהודים יצביעו עליה...

עודנאן מעריך מאד את מעשהו ה”אנושי הגדול של ד”ר בכר, שטיפל בילדה והחזיר אותה לחיים בריאים. בכל זאת הגיש התנגדות למסירת האפוסטרופות על סינייה לרופא הירושלמי. „סינייה היא ער” ביה ומוסלמית”, חזר והכריז. „מקומה אינו בבית הדוקטור בכר, כי אם במשפחה ערבית ומוסלמית.”

מנין לו כי הורי הילדה היו מוסלמים? על כך השיב: „באזור זה של מדבר סיני אין בדואים שאינם מוסלמים”. בן דודו, ראש המועצה המקומית, אישר את דבריו בניד-ראש.

היתה לו לעדנאן אל-נאשף סיבה נוספת מדוע יש לגדל את הילדה בסביבה ערבית. „כבר עכשיו מצביעים כל מכריהם של משפחת בכר על הילדה ואומרים עליה שהיא בדואית. דבר זה יימשך כל ימי חייה, והיא תרגיש דבר זה עצמה וזה בסביבה היהודית, אפילו אם יתייחסו אליה באהבה מלאה. בסופו של דבר, זה יזיק מאד לילדה עצמה. מכל הבחינות, רצוי שהיא תגדל בסביבה הטבעית שלה, וכשמישהו יצביע עליה בעוד שנים רבות ויאמר: הנה סינייה הכדואית, לא יהיה בכך שום דבר מיוחד. כי היא בסך הכל תהיה ילדה ערבית, החיה בתיק משפחה ערבית. וכך תוכל סינייה הפעוטה לגדול ולהתפתח כילדה נור-מלית, מבלי שיצביעו עליה ברחוב.”

עדנאן הצביע על אחד מצעירי טייבה. גם הבחור הזה אימץ על-ידי הוריו הנוי כחיים. אביו נפטר כשהוא עוד היה תינוק ונוק. נתנו אותו למשפחה אחרת, שלא היו לה ילדים. ככה זה טוב: גם אם ניצל מחיים קשים, וגם הוריו החדשים זכו לשמחת גידול ילדים. מה שכתבנו כמה עתונים, שהקאדי אמר כי החזיק המוסלמי אוסר

בין תמונות יתר בני משפחתו, בחדר האורחים בביתו המודרני המרווח. עדנאן, אשר לא ראה עדיין את הילדה, מקהה שבקרוב יוכל להחליף את הצילום הגזר מהעתון בצילום מעודכן עוד יותר.

אימוץ ילדים, אינו מתקבל על הדעת”, סיים עדנאן את הבעת חתידעתו.

מה אומר הקוראן?

ע”י עמדתו בפרשה זו סיפר הקאדי, שייך חסן חבשי, בשבתו בחדר-האורחים בביתו, אחרי שחזר מתפילת הצהריים של יום ששי. הוא הצביע מיד על הצד החמור ביותר של הפרשה: משמעותה הבינלאומית והבינעדתית. „קול פלסטין”, סיפר, „השתמש בפרשת הילדה סינייה בשידור שלו אתמול, כדי להתקיף את ממשלת ישראל. הקריין הקהירי סיפר כיצד נמצאה התינוקת הפצועה במדבר סיני, כיצד ריפא אותה הרופא בכר, והוסיף: ממשלת ישראל מתייחסת אל יל”דים הנתפסים על-ידי חייליה כאל שבוני מלחמה ורכוש נוטש. אחרי שהחזירו לילדה הכדואית את בריאותה, הם רוצים לתת אותה עתה למשפחה יהודית, כדי לעשות ממנה יהודיה.”

הקאדי, גבר צנוע ועדין-הליכות, יליד נאבלוס שהתחנך באוניברסיטת אל-אזהר הקהירית, השתתק לרגע. אחר כך הסביר את עמדתו האישית לגבי בעייתה של סינייה. „הקוראן מלמד אותנו כי לא רק אפשר לאסוף ולאמץ ילד עזוב, אלא שזוהי אף מצוה. ולא רק הדת המוסלמית מלמדת זאת. זוהי מצוה אנושית, שחה לכל ה”דתות ולכל האומות. לא חשוב מה עדתו של הילד העזוב, מצוה היא להכניסו ה”ביתה. על כן, אני כולי מלא הערצה למעשה האנושי והמוסרי הגדול אשר עשו החיילים שאספו את הילדה הפצועה בלב המדבר.

כי הנביא מוחמד אמר: כל המציל ילדה, כאילו הציל מלאך.” אולם, נוסף לצו האנושי הראשוני קיימים, לדעת הקאדי המלומד, גם חישובים אחרים. אם הילדה היא בת העדה המוסי-למית, וישנו מוסלמי המוכן ומסוגל לקבלה לביתה, ראוי היה למסרה לו.

אסור לגדוע יד

ע”י דוע, אם כן, סירב להתערב בפרשה זו? כאשר ביקש זאת ממנו עדנאן אל-נאשף? „בימי השלטון התורכי”, הסביר בתשובה, „היתה לבתי-הדין השארעיים סמ”כות שיפוטית על כל שטחי החיים כמעט. אבל כיום, מוגבלת סמכות זו לענייני אישות — כגון עריכת נשואין, גירושין, ירושות — ואני כקאדי איני מוסמך להתערב בעניין של אפוסטרופות או אימוץ. למרות שהדבר הוא בגדר מצוה מפורשת של הקוראן.

„הנה, למשל, נניח שיבוא אלי אדם וית”לגונן על שני, שגנב ממנו. גניבה היא מעשה המוכר כחטא בקוראן, ועונשה הוא גדיעת יד הגנב. האם זאת אומרת שאני יכול לשפוט את הגנב ולגדוע את ידו? לא. זהו ענין של בתי-המשפט האנורחיים. אותו הדבר הוא לגבי אימוץ הילדה.”

סיכם הקאדי: „כאדם הממונה מטעם הממשלה על השיפוט הדתי בעדתי, אינני יכול להתערב בעניין. אולם כאיש דת ומסורת, הייני מקהה בכל לבי — עוד יותר מעדנאן אל-נאשף עצמו — כי הילדה סינייה תמצא בית בעדה המוסלמית.”

הקאדי
לס אימוץ יתומים ואסופים. בעתונות העברית פורסם כאילו קבע כי האימוץ אסור.

משפחה ערבית שקיבלה את הפעוטה. הוא ביקש מסטודנט בן כפרו, הלומד באוניברסיטה העברית בירושלים, להתעניין בגורלה. הסטודנט ביקר את סינייה פעם אחת בביתו של ד”ר אלברט בכר, ופעם שניה בבית-התינוקות של ויצ”ו, לשם נמסרה על-ידי משפחת בכר. „הוא סיפר לי שהיא ילדה עליזה ונחמדה, ורואים עליה שהיא בדואית”, אמר עדנאן בחיור אבהי. באותו רגע עלה במוחו של בעל-האדמות מכפר טייבה הרעיון לאמץ את האסופית האלמונית. הוא התייעץ עם אשתו וגם היא הסכימה. כשראשו מלא היות על בת רביעית, ובאוניו מהדהד דשדוש רגליה של הפעוטה ברירתו המרדחת והמודרנית במ”בואות הכפר, פנה אל-נאשף אל הקאדי המקומי. מאחר שהילדה מוסלמית, והוא עצמו רוצה לגדלה לפי מצחת דתה, הוא סבר כי הקאדי יוכל לצאת על הפקרת הילדה בידו.

אך הקאדי היה נאלץ לאכזבו. „אני פועל במסגרת החוק המסדיר את סמכויות בתי-הדין והתמים במדינה”, השיב השליך חסן חבשי. „ענין של אימוץ אינו נכלל בגדר סמכויותי. עליך לפנות לבית-משפט השלום.”

*** השם ישאר „סינייה”

אל-נאשף התקשר עם עורך-דין תל-אביב, ובקשתו לאמץ את הילדה היבאה

המקום המחכה לסינייה
בין עדנאן לבין בתו עליה ובנו עלי, עומד כסא ריק. „כאן תשב סינייה”, אמרה עליה, בלונדית בת 17, המחכה לאחות החדשה. „אני אלמדה ערבית”, הוסיפה.